

Roade

Bragagiu

Tuturor poezilor
obijduiți

Trece Toamna zână
Fără drum și cale
Foile din mână
Le citește-agale.

Dar citind le-aruncă
Începând o altă
Și pe larg de luncă,
Și pe culmea naltă.

Le aude rime
Ce le-au scris o vară
Și din prospețime
Ea le dă afară.

Buimăcite, ele
Cad îndurerate
Că n-au fost spre stele
Totuși ridicate.

Dar că-s prin troiene
Cu-altele-mpreună
Și doar bat din gene
În ninsori de Lună.

Vrând dintr-o obidă
Ce le-a strâns cătușă
Inima să-nchidă
Cu o cruce-n ușă.

Ca să nu mai știe
Niciodată-n vreme
Cum o poezie
Plânsul ei și-l geme.

Să nu se păstreze
Un cuvânt de Soare
Până-n zori când treze
Îl visau din zare.

Pentru ca o toamnă
Calculândă rece
Astăzi le condamnă
Într-un timp ce trece...

...Surioară dragă,
Te-am cules în palmă
Să-ți văd viața largă
Cu o minte calmă.

Dar atâtea zile
Văzui fericite
Năzuind din file
De-a fi văznesite*.

Însă-atâtea clipe
Citii de nădejde
Ce se vor pe-aripe
Duse din primejdii.

Și atâta viață
Tremură cu teamă
Că un sloi de gheață
Înainte cheamă.

Dar pe-orice durere
De frunză căzută
E, fără putere,
Lacrimă tăcută.

Care nu-nțelege
Pentru ce e lângă
Și de ce în lege
Este dat să plângă.

Poate și e bună
Uneori tristețea
Inima adună
Blândă frumusețea.

De la voi, sărmane,
Învăța-voi traiul
Să nu poată anii
Să-mi astupe graiul.

Viața cât mă-ndeamnă
Să culeg lumine
Până Toamna-n toamnă

M-a citi pe mine.

*Văznesi - a înălța în cer,
a proslăvi
Victor Bragagiu